

“Allò que crea més desconfiança en la gent no és Txernòbil, és Hiroshima”

Contra el canvi climàtic, energia nuclear?

—Sí, en aquest sentit, és fantàstica. És una energia que no genera gens de CO₂ i que, per exemple, produeix electricitat en enormes quantitats i a un preu molt estable, cosa que no passa amb el gas. Però, evidentment, té uns altres problemes...

—Com ara quins?

—La inversió és molt forta al començament. Es triga uns deu anys a construir la central, hi treballes durant seixanta anys i en costa vint més de desmantellar-la. Tot plegat, un segle, aproximadament uns 2.000 milions d'euros per a muntar-la i la inversió triga molt a recuperar-se. I si el govern que te l'ha autoritzada, tres anys després te la retira perquè creu que no és bona, t'arruïnes... Cal, doncs, que hi hagi seguretat en la inversió.

—I quina és la posició de la Comissió Europea?

—Ni la promovem ni la condemnem. Respectem la sobirania dels estats. L'única cosa que ha demanat la CE en la política energètica comuna és que els qui tinguin energia nuclear i vulguin substituir-la per unes altres fonts d'energia adoptin energies que no generin CO₂. I els qui vulguin fer noves centrals nuclears, que facin un debat públic, obert i transparent, en què totes les posicions es posin sobre la taula. A Finlàndia s'ha fet així: s'ha debatut al Parlament, als mitjans de comunicació, s'ha explicat què faran dels residus, com faran el manteniment de les instal·lacions... i s'han construït. Doncs està molt bé, sempre que es faci de manera pública i fora del búnquer en què sempre ha estat. Els ciutadans tenen dret de saber i hi ha la sensació que les decisions sobre l'energia nuclear es prenen d'amagat.

Des del seu despatx de la Comissió Europea a Brussel·les, el portaveu europeu d'Energia, Ferran Tarradellas, parla amb EL TEMPS sobre el present i el futur de l'energia nuclear a la Unió Europea.

—Potser perquè a molta gent no li agrada. Els recorda Txernòbil...

—Allò que crea més desconfiança en la gent no és Txernòbil, és Hiroshima. La gent s'imagina 200.000 morts en dos segons. L'últim eurobaròmetre diu que és la que menys agrada a la població perquè s'associa molt amb les armes. Txernòbil a part, l'energia nuclear no ha causat ni un mort. El gas, en canvi, n'ha causats moltíssims...

—També hi ha la qüestió dels residus...

—És el gran problema de l'energia nuclear. Hi ha qui diu que s'han de tractar, de manera que no siguin peril·losos. Ara ja es fa, amb tècniques de transmutació, cristal·litzant-los, però tot i això encara emeten radiació. Uns altres creuen que s'han de posar en un lloc on sàpigues que durant milers d'anys no els tocarà ningú, els dipòsits geològics. Però això és com l'energia eòlica: tothom la vol, però ningú a la porta de casa, encara que els residus siguin molt petits (l'ener-

gia que genera una persona per any equival a un glaçó). La CE pensa que els qui han fet les centrals han de buscar un lloc on ficar els residus al seu país, però, és clar, n'hi ha que tenen lloc i n'hi ha que no... Aleshores sorgeix el tràfic entre països per a desfer els residus... I això no ho volem.

—Difícil, doncs, de trobar una veu comuna pel que fa a l'energia nuclear...

—Tal com tenim l'opinió pública, actualment és impossible, encara que hi hagi un mercat únic de l'energia. Les opinions són massa polaritzades. A França, Finlàndia i molts països de l'ampliació és més o menys acceptada, però n'hi ha que no en volen ni sentir parlar, com ara Irlanda, Àustria o Dinamarca.

—I l'estat espanyol?

—Hi ha un nombre important de centrals nuclears, i alguns membres del govern espanyol diuen que no en són gaire partidaris. Però aquí el comissari Joaquín Almunia diu que no és pas tan mala cosa.

—I la CE no pot imposar res?

—Només que es respectin les regles de tractat Euratom, que el material radioactiu sigui controlat. Des d'un punt de vista moral, la CE no pot fer-hi res: si un país no ho vol, no ho vol; però és que des d'un punt de vista pràctic tampoc no pot fer res, perquè això aniria al Consell, el Consell ho aturaria i no arribaríem enlloc...

—Si no hi hagués tanta dependència energètica exterior a la UE, ara parlariem de la nuclear?

—Ara em demanes que faci de profeta, i no de portaveu... Evidentment, que hi hagi tanta dependència i dubtes en el subministrament... Fixa't on es fan centrals noves: a Lituània, Eslovàquia, Bulgària, i tots fan frontera amb Rússia. Aquests països tenen por que algun dia els tanquin l'aixeta.

—I això no es pot resoldre promovent les energies renovables?

—Sí, la CE és absolutament favorable a les energies renovables. Actualment, la nuclear produeix un

15% de l'energia europea i un 30% de l'electricitat, mentre que les renovables són un 6,5% i volem passar al 20%. Si arribem al nostre objectiu de les renovables, podríem fer fora totes les centrals nuclears de la UE. Cap aquí és on apuntem... i no cap a la nuclear...

—Quins beneficis té?

—Competitivitat, sostenibilitat i seguretat d'aprovisionament. És l'única que podem generar íntegrament a casa: el vent és vent europeu, el Sol es Sol europeu i la biomassa és biomassa europea. Això redueix la nostra dependència totalment, menys potser en el cas dels biocarburants. Cada megawatt hora que generem aquí, és un megawatt hora que no importem de Rússia. Tampoc no tenim cap més opció: no tenim carbó, no tenim gas, no tenim petroli, no tenim urani. Llavors, o apostem per les energies renovables o... A més, les renovables, tret de la biomassa i els biocarburants, no generen gens de CO₂, com la nuclear, però no te-

nen tot el problema dels residus, el manteniment, els desmantellament, l'opinió pública.

A més, si inverteixes diners en les renovables dónes diners a Europa, a investigadors europeus, i dónes feina a treballadors europeus. Com més s'hi inverteixi, més aviat s'abaratiran i arribarà un moment en què seran competitives. Cal recordar que el gas i el petroli s'acabaran, tard o d'hora, i abans no s'acabin s'hauran encaritat tant que no compensaran... Quan arribi això, el primer de la classe serà qui s'endurà el premi. Volem posar la UE a primera línia de sortida per quan hi hagi l'explosió d'aquest sector...

—Què passarà amb els estats que no compleixin el 20% en renovables?

—Els estats s'han compromès a objectius obligatoris, i si no els compleixen s'obrirà un procediment d'infracció...

—L'estat espanyol n'és gaire lluny?

—N'és un dels estats líders, juntament amb Dinamarca i Alemanya... Navarra, per exemple, és impressionant: fa el 75% de l'electricitat amb energia eòlica. És un exemple mundial. En aquest sentit, Catalunya n'ha d'aprendre molt. En algunes altres coses ho fa molt bé, però en renovables, gens.

—Europa és més sensible amb el medi que algunes altres zones del planeta com ara els EUA, la Xina, l'Índia?

—Sí, Europa i el Japó en serien els capdavanters. Tot i això, l'opinió pública als EUA canvia bastant i George Bush mateix, al darrer discurs de l'estat de la nació, va fer-hi sortir les paraules *canvi climàtic*. Els hiverns que tenim, la pel·lícula d'Al Gore, l'huracà Katrina... Tot té impacte... L'Arnold Schwarzenegger fa coses molt avançades a Califòrnia... Però la Xina i l'Índia són una altra cosa. En el fons ens diuen: "Mireu, si tenim canvi climàtic és per culpa vostra... Nosaltres no volem posar en perill el nostre creixement econòmic per una cosa que heu fet vosaltres". I, és clar, com es rebut això?

*Jordi Miró
Brussel·les*